

Arrest

nr. 186 001 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2016 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 maart 2016.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat, daar waar het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, deze onontvankelijk is.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten ontwikkelt de verzoekende partij geen middel, zodat het beroep wat dit betreft onontvankelijk voorkomt.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 20 februari 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 28 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 13 februari 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat haar echtgenoot wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Hij is eigenaar van een onroerend goed en is omwille van medische redenen slechts tijdelijk werkloos geweest. VzP stelt dat dit voor het eerst werd opgeworpen in het verzoekschrift omdat het stadsbestuur haar nooit correct heeft ingelicht over welke stukken moesten worden ingediend. Zij heeft dit toch opgeworpen in het verzoekschrift, want het gaat hier om het fundamenteel recht op gezinsleven. VzP verwijst naar het verzoekschrift en naar de schriftelijke procedure. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.4 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts een betoog voert aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, doch geheel nalaat te reageren op de in de beschikking opgenomen grond aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten zodoende dat zij hieraan geen afbreuk kan doen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar verzoekschrift en naar de schriftelijke procedure, wijst de Raad erop dat zij hiermee geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 13 februari 2017 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking is het beroep, voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de beschikking van 13 februari 2017, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gesteld dat het beroep kan verworpen worden op de volgende grond:

“Aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is gemotiveerd aangezien er sprake is van een werkloosheidsuitkering van haar 'echtgenote' terwijl de referentiepersoon haar 'echtgenoot' betreft. De Raad stelt echter vast dat in casu sprake lijkt te zijn van een louter materiële misslag gezien de overige gegevens zoals opgenomen in de bestreden beslissing, zoals onder meer de naam van de verzoekende partij vermeld in de hoofding van de bestreden beslissing en de motivering zelf waarbij sprake is van een gebrek aan bewijzen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk, steun vinden in het administratief dossier, hetgeen de verzoekende partij niet betwist. Deze vergissing, een louter materiële misslag zonder verdere invloed op de rechtspositie van de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan de overige motieven en de wettigheid van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de inkomstenbewijzen zoals voorgelegd, met name de werkloosheidsuitkering van haar echtgenoot, wel meer dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie bedraagt, hetgeen aangeeft dat haar echtgenoot wel degelijk een voldoende inkomen heeft om in haar levensonderhoud te voorzien. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er volledig aan voorbijgaat dat in casu het verblijf niet werd geweigerd omdat de bestaansmiddelen lager zijn dan 120 procent van het leefloon, maar omdat er enkel een werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon werd voorgelegd zonder dat bewijzen werden aangebracht dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk - hetgeen de verzoekende partij niet betwist - zodat deze uitkering overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, niet in aanmerking kan genomen worden. De gemachtigde wijst er vervolgens op dat bij gebrek aan bewijsstukken die in aanmerking kunnen worden genomen voor de beoordeling van de bestaansmiddelen, de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet niet dient gemaakt worden, daar er immers niet werd vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is maar enkel dat de beschikbare bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen. De verzoekende partij lijkt aldus met haar kritiek dat ook rekening dient gehouden te worden met het feit dat ze gehuwd is en dat zij samenwonen in een eigendom waarop geen enkele hypothecaire schuld rust hetgeen een indicatie zou zijn dat de Belgische echtgenoot over toereikende bestaansmiddelen beschikt nu ze geen huurprijs dienen te betalen, voorbij te gaan aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat daarenboven rekening dient gehouden te worden met het feit dat haar echtgenoot tijdelijk werkloos is omdat hij een hartoperatie heeft ondergaan en thans opnieuw werkzoekende is, stelt de Raad vast dat deze beweringen - die bovendien geenszins worden gestaafd - voor het eerst in het kader van voorliggend beroep werden aangevoerd en aldus niet ter kennis werden gebracht aan de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij doet met haar bewering dat haar echtgenoot thans werkzoekende is daarenboven geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing dat de referentiepersoon ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing geen bewijzen heeft voorgelegd dat zij "actief op zoek is naar werk". Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans aangevoerde elementen in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Ook daar waar de verzoekende partij ten slotte stelt dat de mate waarin zij zelf kan bewijzen dat zij actief werk zoekt ter aanvulling van de werkloosheidsvergoeding van haar echtgenoot wordt gehypothekeerd door het feit dat zij volop taallessen heeft gevolgd teneinde haar integratie te bevorderen en teneinde haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten, wijst de Raad erop dat deze ongestaafde beweringen die voor het eerst worden aangehaald in het onderhavig verzoekschrift, geen afbreuk doen aan de bovengenoemde motieven van de bestreden beslissing die gesteund zijn op de vaststelling dat er enkel een werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon werd voorgelegd zonder bewijzen dat deze actief op zoek is naar werk waardoor deze uitkering niet in aanmerking kan genomen worden. Wederom wijst de Raad erop dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing en geenszins bevoegd is een eigen beoordeling ex nunc van de feitelijke omstandigheden te maken.

Een schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt ongegrond."

3.2 Ter terechtzitting van 28 maart 2017, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 13 februari 2017 opgenomen grond, voert zij het in punt 2.3 weergegeven betoog.

De verwerende partij voert het in punt 2.3 weergegeven betoog.

3.3 Waar de verzoekende partij stelt dat haar echtgenoot wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt en eigenaar is van een onroerend goed, wijst de Raad erop dat hier middels de beschikking van 13 februari 2017 reeds op werd geantwoord. Door argumenten aan te halen die reeds werden aangebracht in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Bovendien geeft de verzoekende partij met het betoog dat haar echtgenoot wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt, blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, waarbij erop dient gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat haar echtgenoot omwille van medische redenen slechts tijdelijk werkloos is geweest en stelt dat dit voor het eerst werd opgeworpen in het verzoekschrift omdat het stadsbestuur haar nooit correct heeft ingelicht over welke stukken moesten worden ingediend en zij dit toch heeft opgeworpen in het verzoekschrift gezien het hier gaat om het fundamenteel recht op gezinsleven. De Raad merkt in de eerste plaats op dat het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij is en de bewijslast daartoe rust op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan deze wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een marginaal wettigheidstoezicht.

Uit de stukken van het administratief dossier, met name de bijlage 19ter van 28 september 2015 waarop bovendien de toepasselijke bepaling zijnde artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt vermeld, blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag van 28 september 2015 voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie reeds een huwelijksakte had voorgelegd evenals een *“bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen”*, een inschrijvingsbewijs ziektekostenverzekering en een paspoort. Zodoende wist de verzoekende partij reeds bij haar aanvraag zelf dat zij bij deze aanvraag een bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen diende voor te leggen, dit overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Artikel 40ter zoals geldig op het moment van de bestreden beslissing bepaalt uitdrukkelijk dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen *“voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”*, zoals ook uitdrukkelijk wordt aangehaald in de bestreden beslissing. Zodoende kan de verzoekende partij het gebrek aan concretere bewijzen of haar gebrek aan actualisatie van de aanvraag niet afwentelen op de verwerende partij.

In dit verband benadrukt de Raad nog dat het betoog dat de echtgenoot slechts tijdelijk werkloos is geweest daarenboven geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat de referentiepersoon ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing geen bewijzen heeft voorgelegd dat zij *“actief op zoek is naar werk”*. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om concrete bewijzen over te maken dat zij *in casu* aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Zodoende dient vastgesteld te worden dat, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift geenszins beroept op het fundamenteel recht op een gezinsleven op zich, de verzoekende partij thans niet dienstig kan voorhouden dat de bewering dat haar echtgenoot omwille van medische redenen slechts tijdelijk werkloos is geweest – bewering die ook thans geenszins wordt gestaafd – voor het eerst werd opgeworpen in het verzoekschrift omdat het stadsbestuur haar nooit correct heeft ingelicht over welke stukken moesten worden ingediend.

Waar de verzoekende partij ten slotte verwijst naar haar verzoekschrift en naar de schriftelijke procedure, wijst de Raad erop dat zij hiermee geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 13 februari 2017 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 13 februari 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bestreden beslissing, en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5.Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU